

Καθημερινή Κοινωνική Υποκρισία

Φανταστείτε ως μια αλληγορική εικόνα ένα βυθιζόμενο πλοίο¹ παραπλήσια σε μια παραλία γεμάτη από εκατοντάδες λουόμενους. Φανταστείτε ότι από τους λουόμενους μόνο ένα πολύ μικρό ποσοστό τρέχει να συνδράμει (\cong 10-20%). Από τους υπόλοιπους ορισμένοι αδιαφορούνε παντελώς, ορισμένοι απλώς χαζεύουν, και ορισμένοι εφόσον έχει τελειώσει το γεγονός εμφανίζονται και δείχνουν υποκριτικό ενδιαφέρον. Οι περισσότεροι εξ αυτών αμέσως βγάζουν τα κινητά και φωτογραφίζουν το γεγονός για να εισπράξουν 'like' στα Μ.Κ.Δ. εις βάρος αυτών που θαλασσοπνίγονται ετούτη τη στιγμή.

- Τι παρατηρούμε λοιπόν;

Όσοι έτρεξαν να συνδράμουν τους άτυχους που κινδύνευαν εκεί κανείς ποτέ δεν θα μάθει τα ονόματά τους για να διδαχθεί από αυτούς. Όμως όλοι αυτοί οι καιροσκόποι της στιγμής θα μαζεύουν like προς τέρψη της κενότητάς τους και της άδειας τους ζωής.

...

Αυτή ακριβώς είναι η πραγματικότητα στην καθημερινότητα μας δυστυχώς. Η πλειοψηφία αδιαφορεί για τα τεκταινόμενα στην ζωή και για οτιδήποτε συμβαίνει δίπλα τους καθημερινά. Κοινωνικός ευνουχισμός! Άδεια βαρέλα που φωνασκούν με θόρυβο πολύ αλλά αυτοί ακούγονται συνήθως στην καθημερινή ζωή. Ακριβώς δίπλα τους καθημερινά επισυμβαίνουν αδικίες συμπολιτών τους, παραβιάσεις νόμων, κακοποιήσεις φυτών/ζώων, περιβαλλοντικές καταστροφές, και καθημερινό κοινωνικό 'βρόμισμα' κάθε μορφής, κ.α., κι όμως αυτοί αδιάφοροι συνεχίζουν το πρόγραμμά τους και τη ρηχή ζωή. Στα λόγια όμως πρώτοι ακούγονται να παραληρούν και να κρίνουν, ακριβώς αυτούς που αυθόρμητα προσέτρεξαν να συνδράμουν τους συνανθρώπους τους που κινδύνευαν.

- Δηλαδή τι;

Οι καιροσκόποι ζαμανφουτίστες ωχαδερφιστές που αδιαφορούν για τα καθημερινά προβλήματα της κοινωνίας τους, **ακριβώς αυτοί** με το παραμικρό διαμαρτύρονται, κατηγορούν, κρίνουν, επικρίνουν, καταδικάζουν και φωνασκούν, το παίζουν θλιμμένοι/θιγμένοι, κτλ, και αναλώνονται σε κενά ευχολόγια και ακαθόριστες προσευχές, ενώ δεν κουνούν το δακτυλάκι τους να συνδράμουν τους συμπολίτες τους, ούτε να πάρουν θέση στην καθημερινότητα της τοπικής κοινωνίας. Βεβαίως πάντα βρίσκουν μια φθηνή δικαιολογία και κάποιον άλλον να φταίει, αφού ποτέ δεν φταίνε αυτοί οι ίδιοι: Φταίει το κράτος, φταίει η αστυνομία, φταίει η τοπική αυτοδιοίκηση, φταίει ο θεός, φταίει η μοίρα του καθενός, κτλ, κτλ. [**ΣΗΜ.** Δεν αθρώνω το κράτος, κτλ., απλώς λέω: πριν τους κατηγορήσει κανείς πρώτον να έχει τεκμήρια και δεύτερον ο ίδιος να έχει πράξει τα δέοντα. Όλα με μέτρο].

Όλοι αυτοί οι ζαμανφουτίστες και οι σπεκουλαδόροι της στιγμής -και κάθε μωροπόνηρος κατεργάρης οπορτουνιστής- κάθε φορά βρίσκουν μια γρήγορη φθηνή δικαιολογία για την απραξία τους αυτή. Το πιο εύκολο και ανώδυνο· τα ευχολόγια και οι προσευχές εκ του ασφαλούς, και δεν βαριέσαι, δεν βαριέσαι αδερφέ. Δεν αντιλαμβάνονται την ύπουλη δολιευτική κουτοπονηριά που έχουν καταρακυλήσει; Μάλλον όχι, αλλά ποιος ξέρει;

...

¹ ΣΗΜ. Στη θέση του βυθιζόμενου πλοίου μπορεί να χρησιμοποιηθεί οποιαδήποτε άλλη αλληγορική εικόνα, όπως ένα οδικό ατύχημα, μια φασαρία, ένα γεγονός που δυσκολεύει την κοινωνία, μια αδικία, ένας συμπολίτης μας που προβάλλεται εκείνη τη στιγμή, ένα παιδάκι που έχει χαθεί, κτλ.

Μικροψυχίες – μικροπρέπειες

Όποτε φωλιάσει στον νου του ανθρώπου η μικροψυχία και η μικροπρέπεια, ακολουθούν η θρασυδειλία και η ζηλοφθονία, και αμέσως μετά η επιθετικότητα και η κυριαρχία των αρνητικών συναισθημάτων. Η αντιληπτικότητα πια ενέχεται αρνητικών προσλήψεων και ερμηνειών, και κάθε σκέψη/πράξη των συνανθρώπων του θα ερμηνευθεί αρνητικά. Κατ' ουσία δηλαδή συνήθως προβάλλει τα δικά του αρνητικά συναισθήματα στον συνάνθρωπό του.

Είναι πραγματικά θλιβερό οι άνθρωποι πολύ εύκολα να πετούν στα 'σκουπίδια' τους συνανθρώπους τους, αυτούς που επί πολλά χρόνια συγχρωτίστηκαν καθ' οιονδήποτε τρόπο. Προτιμούν τη στιγμιαία εγωιστική ευχαρίστηση, χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι εκείνη τη στιγμή απεμπολούν την «ευτυχία» τους. Κοινός παρονομαστής για μια ακόμα φορά η άγνοια. Η «άγνοια» είναι αυτή που πληγώνει και σκοτώνει κάθε τι όμορφο κι ωραίο στη ζωή, ενώ καταστρέφει κάθε ανθρώπινη στιγμή οδηγώντας τον άνθρωπο στη δυστυχία και την αυτοκαταστροφική, αενάως απομένοντας σε κατάσταση θλιβερής συναισθηματικής ανωριμότητας.

- Ας συνέρθουμε λοιπόν, ας βγούμε από το εγωιστικό αυγό, και κάθε φορά να αναρωτιόμαστε για το καθετί: «*Βρε ...μήπως φταίω εγώ;*».

....